Miralls de fira (i IV)

written by Pere Grau i Rovira | 20 de juny de 2021

Al final de l'article anterior deia que de totes les maniobres per desprestigiar Puigdemont i JxCat creia que al final la més perjudicada era la mateixa ERC. I aquí, com a final d'aquesta sèrie sobre els "miralls de fira" explicaré els motius de la meva afirmació.

No soc ni de lluny l'únic que té la impressió que tots els intents de desprestigi de Puigdemont, de JxCat o del CpR venen en gran part per la impossibilitat de molta gent d'ERC d'admetre que algú altre que no siguin ells pugui endur-se els llorers d'haver aconseguit la independència catalana o que ningú altre que el cap d'ERC (sigui qui sigui) pugui ser-ne el primer president. Hi veuen un menysteniment del curs d'ERC des de la seva fundació i de les seves figures històriques, i un injust *sorpasso* de gent que, com aquell qui diu, s'ha incorporat fa quatre dies al carro independentista. I això pot fer comprendre moltes coses que han passat i que als electors ens ha empipat una vegada i una altra. I, sentint-ho molt, repeteixo que els que han pensat així han perjudicat la causa que creien haver de defensar. Mirem-nos-ho.

Crec que tota l'evolució de la història dels darrers anys indica que si deixem per un moment a part la qüestió nacional, pel que fa als eixos social i econòmic, la majoria de la població catalana (i sobretot la independentista) està ubicada en un espai que des del centre polític tendeix clarament cap a l'esquerra, rebutjant, però els extremismes. I per això la meva opinió és que, una vegada solucionat el problema nacional, la CUP perdria electors que passarien a l'esquerra més moderada que representa ERC. A l'altra banda, una vegada solucionat el problema nacional no crec il·lògic pensar que JxCat i la seva transversalitat es dissoldrien i els seus components es reagruparien d'acord amb els idearis socials i econòmics de cadascú. Com a resultat d'aquests dos factors,

ERC tindria més possibilitats que ningú de ser la força majoritària al primer parlament de la república catalana. Encara més si la figura més popular, Carles Puigdemont es retirés de seguida de la política activa o almenys de les primeres línies. I aquí ens trobem altra vegada amb els miralls de fira que atribueixen a Puigdemont una ambició de perpetuar-se i de fer una ombra insuperable a qui vulgui impedir aquesta ambició. Quin fonament tenen aquestes suposicions sobre l'exiliat a Waterloo? A parer meu, cap ni un.

Per començar potser seria bo de recordar que ja bastant abans del referèndum, Puigdemont va dir més d'una i més de dues vegades que aquest càrrec de president, que ell havia acceptat per sentit de responsabilitat, el deixaria en el mateix moment que els objectius que es proposava l'independentisme s'haguessin complert. Suposo que molts que ja se'l miraven amb recel no s'ho van creure, potser perquè a cap d'ells li cabia al cap que ningú pogués pensar a retirar-se precisament en el moment més dolç de poder collir els fruits polítics personals d'un esforç tan gran. Però si la "confraria dels miralls de fira" llegís sense prejudicis el *M'explico*, podria veure que la intenció de Puigdemont de retirar-se així que pugui, s'ha fet cada cop més forta i més anhelada. La feina que s'ha imposat, no sols li ha portat un gran patiment espiritual (en això hom podria dir que els presos també l'han tingut), sinó massa vegades també un perillós esgotament físic viatjant d'aquí cap allà o trobant-se sense pauses ara amb aquesta delegació, ara amb tal personatge estranger, setmana a setmana, mes a mes. I perdoneu si ara faig citacions —tan breus com pugui— que crec adients per comprendre la meva afirmació al principi de l'article.

Ja el 30 d'octubre del 2018, quan Xirgo li pregunta (pàg. 125) com veu el seu futur d'aquí uns quants anys, ell respon: "Em veig formant part del Consell per la República Catalana, però no presidint-lo. En aquesta primera fase jo hi seré al davant,

però quan hi hagi eleccions al consell jo no m'hi presentaré. La meva funció es va acabant. I ha de ser així. Puc tirar el carro fins a un cert punt i mai no se sap si els esdeveniments faran un tomb, però la meva funció es va acabant".

I cosa de mig any després, el 13 de maig del 2019, Xirgo, parlant amb ell de diversos temes, entre els quals, la seva candidatura al Parlament Europeu, el periodista escriu en un moment de la conversa: "Qui parla és un president cansat. Esgotat físicament i mentalment. I decebut per la manera com l'han tractat, políticament parlant". I després, segueix Puigdemont: "Necessito girar full. I si surto escollit, les eleccions europees poden ser un bon moment. El meu paper ha de ser un altre (…), he d'obrir una nova etapa. (…). Sí, hem de posar les bases d'una nova etapa. Hem de reordenar el nostre espai polític, han de sorgir nous lideratges, que ja en tenim, i hem de reorganitzar l'estratègia (…). Hem de fer relleus".

No és aquest l'únic punt del llibre en el qual Xirgo parla de l'esgotament físic i mental del president, de com li dolen els atacs immerescuts, uns directes, altres més arters i de sota mà, de la mateixa manera que les adhesions i les mostres d'estima sinceres l'ajuden a suportar moltes decepcions. I cada vegada es fa més clar que només el seu sentit de responsabilitat i el seu patriotisme li impedeixen d'engegar-ho tot a dida i de dir "Nois, ja us ho fareu!".

I per tot això, jo, personalment, no tinc ni el més mínim dubte que en el primer moment que ho cregui possible i compatible amb la seva consciència, Carles Puigdemont farà això que ara se'n diu "un pas al costat" avergonyint a tots els que li han atribuït intencions completament diferents. És clar que és massa jove per retirar-se totalment de la vida pública, encara que hi tingui tot el dret. Però pot servir el país igualment (després, però, d'un període de regeneració física i d'intensa dedicació a la família) en comeses allunyades del dia a dia polític, com a interlocutor amb plena credibilitat a l'estranger per possibles missions que li

encarregués el president català. Això, però, només és una possibilitat. Que ho acceptés o no, no minvaria per res la importància de la tasca d'aquest home per la nostra terra en la cruïlla històrica que travessem.

I llavors, amb el problema nacional solucionat, o en via clara de resolució, seria l'hora estel·lar d'ERC, per posar-se clarament al davant del nou estat. Però aleshores la "confraria dels miralls de fira" pot tenir la desagradable sorpresa que els electors catalans tinguin més memòria del que alguns suposen i totes les manifestacions fetes durant tant de temps per desprestigiar Puigdemont i els seus es tradueixin en una desconfiança cap a ERC, que li facin perdre l'hegemonia política que amb una estratègia d'unitat lleial, en aquells moments hauria pogut tenir segura. I que aquesta hegemonia política vagi a parar a una nova formació transversal en la qual hi hagi tanta gent nova com gent que en aquests darrers anys hagin demostrat sense dubtes que han treballat pel país i no per interessos de partit.

No vull dir amb això, que la "confraria" vulgui estar posant el partit pel damunt del país, però, els hi agradi o no, aquesta és la impressió que donen a molta gent i aquesta equivocació, com dic, pot fer de tots els seus esforços l'obstacle més gran per ERC en un futur més o menys immediat per obtenir l'hegemonia que tant semblen desitjar tots els manipuladors dels miralls de fira. Deixant a part que crec que aquests miralls de fira (dels quals Madrid en deu prendre bona nota, fregant-se les mans de satisfacció), crec que afebleixen la posició d'Aragonés en aquest simulacre de negociacions que pugui haver-hi.

I als lectors que m'hagin fet l'honor de llegir aquests quatre articles, els hi recomano que llegeixin amb molt deteniment el resum que fa Puigdemont de la seva situació i de la del país el 5 de febrer del 2020, cap al final del llibre (pàg. 325-334). I que treguin ells mateixos la conclusió de quina credibilitat tenen totes aquestes imatges de miralls de fira

que he criticat. Moltes gràcies.

Si vols llegir «Miralls de fira (III)», fes clic aquí.

Si vols llegir «Miralls de fira (II)», fes clic aquí.

Si vols llegir «Miralls de fira (I)», fes clic aquí.